

O duchowym dorastaniu **Ef 4,11-16**

Duchowe dorastanie odbywa się w Bożej rodzinie

Rz 8,14-17 – Duch synostwa, Abba

1 Tm 3,4-5 – zarządzanie domem i Kościołem

1 Tm 5,1-2 – starszy = ojciec; młodszy = brat, siostra

- a) brak izolacji, obcość – Ef 2,11-13
- b) członkowie rodziny – Ef 3,14-15
- c) wzrost odbywa się w tej rodzinie – Ef 4,12-16

Cztery okresy wzrostu i dojrzenia

I. Narodzenie i niemowlęstwo – PRZETRWANIE

Okres wołania: POMÓŻ MI!

Wymagana cierpliwość, troska opieka.

J 3,3 Hbr 5,12-13; 1 P 2,2

1. Konieczność duchowego narodzenia

Mt 18,3-4; J 1,11-13; 3,3-7; 1 P 1,3; 2,1-3.

Musi ono być osobiste, autentyczne i biblijne – Ga 12,16

2. Styl życia nowo narodzonego człowieka

Okres bardzo ekscytujący, szybki wzrost, niewinność, świat widziany bez problemów.

Potrzeby: konieczność stałej opieki i jasnych wskazówek.

Brak zmysłu rozpoznawania, rozróżniania, brak wiedzy co do groźnych niebezpieczeństw.

Potrzebują mądrości dojrzałych chrześcijan.

3. Warunki niezbędne do przetrwania okresu niemowlęcego

Ef 4,14-16

- a) miłość i aproba (atmosfera zachęty i potwierdzania tożsamości)
- b) podstawy nauki apostoelskiej i zrównoważony sposób życia
- c) zrozumienie i uprzejmość (robią wiele błędów, są podatni na pokusy – nie odrzucanie i potępienie, lecz zrozumienie i miłosierdzie)
- d) pokarm – najlepsza dieta to mleko Słowa Bożego.

4. Warunki, jakie musi spełnić niemowlę, aby wzrastać

- a) posłuszeństwo, uległość – 1 P 1,14-15
- b) karmienie się – 1 P 2,1-2
- c) modlitwa – 1 P 4,7 (duchowe oddychanie)
- d) pełność Ducha Świętego – 1 P 4,14; Ef 5,18.

Dodatek: Spójrz, już chodzę!

Jest to chwila przełomowa w przejściu z okresu duchowego niemowlęstwa do dziecięstwa.

1. Chodzenie z Bogiem pod kontrolą Ducha Świętego

Ga 5,16 („chodźcie wg Ducha, a nie wykonacie pożądliwości ciała”)

Kol 1,9-10 („chodźcie w sposób godny Pana”)

1 Tes 2,10-12 („chodźcie w sposób godny Boga”)

2. Wyjaśnienie procesu chodzenia (Ef 5,1-21)
 - a) podstawowe polecenia
 - w.1-17 – naśladowcy Boga = Boży charakter (Mt 5,48; Łk 6,36)
 2. 2 – miłość; w.3a – czystość; w.4 – dziękczynienie; w.6 – ostrożność na „puste słowa”; w.7-9.11a – dzieci światłości = dobroć, sprawiedliwość, prawda; w. 10.15-16 – mądrość w chodzeniu; w.17 – zrozumienie woli Bożej.
 - b) główna zasada
 - w.18 – pełność Ducha Świętego – Rz 6,6-13
 - c) praktyczne korzyści – w.19-21.
3. Podstawa chrześcijańskiego chodzenia
 - a) jesteśmy wolni od konieczności życia w grzechu
 - b) życie możemy kształtować wg prawdziwego wzorca
 - c) uzależnieni od Boga otrzymujemy nadprzyrodzoną moc do świętego życia.

Aplikacja:

Czy zostałem narodzony na nowo?

Czy pomagam niemowlętom w Chrystusie w ich duchowym wzroście?

II. Dzieciństwo – UCZENIE SIĘ

Okres wołania: POWIEDZ MI!

Odkrywanie, poznawanie Boga, siebie i świata

Stawianie pierwszych kroków, konieczność podstaw nauki Chrystusowej oraz standardów bogobojnego życia.

Konieczność poznawania podstawowych prawd duchowych (arytmetyka = mnożenie, dodawanie itd., jeszcze nie czas na matematykę = geometria, trygonometria, całki, różniczki równania itd.).

Hbr 5,12 – 6,2.

1. Uwagi ogólne

- a) Dzieci mają cechy odmienne od dorosłych
- 1 Kor 13,11 – mówienie, myślenie, rozumowanie

2. Dzieci potrzebują zapobiegliwości rodziców – 2 Kor 12,14; por. 11,7-9.

3. Dzieciom potrzebna jest zdecydowana, konkretna dyscyplina

Prz 22,6.15; 23,13-14; 29,15; por. 1 Kor 5,1-13; 2Kor 12,19; 13,10; Hbr 12,5-13

4. Jasne i ciemne strony okresu dziecięcego

Wspaniałe postawy dzieci:

1. Dzieci chłoną wiedzę, pouczenia, są otwarte – Mk 10,14b-16
2. Dzieci są ufne, otwarte – podatne na zranienia
3. Dzieci są wrażliwe – duchowo przygotowane do uczenia się Słowa Bożego – 2 Tm 3,14-15

Cechy ujemne:

1. Buntowniczość – Iz 30,1-21; Jer 5,21-24
2. Powierzchnowość – Ez 3,30-33; por. Jk 1,22
3. Zabawowość – skłonność do szukania wrażeń, nowinek, fascynowania się sługami Boga a nie samym Bogiem – 1 Kor 1,11-12

4. Podatność na kołysanie, lulanie – 2 Tm 4,3-4; por. Ef 4,11-13

Aplikacja:

* Wychowanie dzieci to okres ok. 20 lat tzw. cywilizowania barbarzyńców. Te „dzikusy” nie wiedzą o naszym języku, kulturze, religii, zwyczajach, czy stosunkach społecznych.

* Zadanie rodziców – cywilizowanie potomstwa

* Zadanie Kościoła – ewangelizowanie duchowych „dzikusów” i troska o ich dojrzenie w Chrystusie. 1 Kor 13,11 – wyrastanie i rezygnacja z duchowego dzieciństwa

III. Młodość – WYZWANIA

Okres wołania: POKAŻ MI!

Jest to kres dojrzenia i z tym związana jest ambiwalencja (dwuwartościowość, sprzeczność w odczuciach, logicznym myśleniu), skrajność, opór, bunt, brak poczucia odpowiedzialności, lekkomyślność, niezgruntowane opinie.

Jak „zaniechać tego, co dziecinne”?

1Kor 13,11 Gdy byłem dzieciną, mówiłem jak dziecko, myślałem jak dziecko, rozumowałem jak dziecko; lecz gdy na męża wyrosłem, zaniechałem tego, co dziecinne.

1. Uznać w/w cztery cechy ujemne za przeszkody w rozwoju

2. Nie uciekać od odpowiedzialności

3. Liczyć się z napięciem pomiędzy naszą naturą a Bożymi oczekiwaniami; ciałem i duchem; jesteśmy „urodzonymi rebeliantami” – Rz 7,14-25; 1 J 2,12-17.

Trzy dowody wzrostu

Mt 10,1-10

1. Jedność (w.1-4a) por. Mk 6,7 (wysłani parami); Kzn 4,9-12 (lepiej we dwóch); J 17,19-23; Dz 4,32-37.

2. Autorytet (w.1b+7-8a) zależność od Ducha Świętego – 1 Kor 2,11; Dz 4,33.

Szczodrość (w.8b-10) – Dz 4,34.37.

Syndrom Piotrusia Pana

Piotruś Pan – chłopiec, który nie chciał stać się mężczyzną. Uciekał od odpowiedzialności dorosłego człowieka, mieszkał w krainie o nazwie Nibylandia.

Tragiczne skutki takiej postawy: emocjonalny kaleka niezdolny do przystosowania się do społeczności ludzi dojrzałych; poczucie obcości wobec świata dorosłych, brak samowiedzy – zrozumienia powodów takiego samopoczucia.

Cechy charakterystyczne niedojrzałych chrześcijan

1. Brak przygotowania do znoszenia przeciwności życia
Dz 12,25; 13,3.5.8.13; 15,36-39; Ga 4,13

2. Lekkość wobec wyzwań ze strony świata
Kol 4,14; Flm 23-24; 2 Tm 4,10 (1.8.16-17) Demas

3. Niepodatność na ugięcie swej woli (upór)
Diotrefes 3 J 9-11

Gdy Piotruś Pan przybywa do Kościoła

Duchowe niemowlę, dziecko w Chrystusie wzrasta w wierze, zdobywa wiedzę, dociera do niego wiele informacji w krótkim czasie – naturalną rzeczą jest przechodzenie do odpowiedzialnego życia dorosłego chrześcijanina. Jednak odmawia przejęcia odpowiedzialności za samodzielne wykonywanie zadań pod kontrolą ojców duchowych. Skutki: wewnętrzne rozczarowanie, egocentryzm, lekkomyślność, osamotnienie.

Przykład: zbór w Koryncie

Miasto portowe, niemoralność i bałwochwalstwo, tysiące sakralnych prostytutek w świątyni Afrodyty

* Chaos – 1,4-7; 10-12; 3,3-4; 11.17-34. Dorosłość zewnętrzna bez wewnętrznej podbudowy.

* Osobista niedojrzałość – 3,1-3a

* Jawna niemoralność – 5,1-2

* Niepowściągliwa wolność, swawola – 10,23-24.

Co dobrego można powiedzieć o okresie dojrzewania?

Prawidłowe dojrzewanie charakteryzuje się:

1. Pragnienie ryzykowania, poszukiwania nowych rzeczy
2. Wrażliwość na Boga, fascynacja Biblią, wspólnotą
3. Jednokierunkowość, przyświeca jeden cel

Przykłady:

Izaak – Rdz 21-22

Samuel – 1 Sm 3,1nn

Jozjasz – 2 Krn 33,1.21; 34,1-7.

Daniel – Dn 1,1-6.11-12.14-20.

Aplikacja:

Cechy dojrzałego chrześcijanina: Kol 3,12-15.

IV. Dojrzałość – SŁUŻENIE

Okres wołania: NAŚLADUJ MNIE!

Samodyscyplina, odpowiedzialność, elastyczność, zrozumienie, trzeźwe myślenie, obiektywizm

Powrót do Ef 4,13-16

Dlaczego opieramy się nadchodzącej dojrzałości?

Hbr 2 – 5

Uczciwe przyznanie się do:

1. Skłonności tworzenia przyzwyczajzeń.

Wszelka zmiana, nawet dla naszego dobra, unieszczęśliwia nas.

Lubimy rzeczy bezpieczne i przyjemne – stąd nie pociąga nas ryzyko i nowość.

2. Bardziej odpowiada nam Zbawiciel niż Pan.

Zadowolamy się zbawieniem i walczymy z uświęceniem.

Boga traktujemy jako łagodnego Dziadka, a nie wymagającego Ojca.

3. Mamy skłonność do hamowania swoich potencjalnych możliwości.

Racjonalizujemy swoje decyzje, boimy się ryzyka.

Skąd bierze się duchowe lenistwo?

Hbr 6,1

Odrzucamy nadchodzącą dojrzałość, ponieważ:

1. Odrzucamy to, co słyszeliśmy – Hbr 2,1; por. 6,19 (kotwica); 10,32-36; 12,1-4.
2. Odpadamy od prawdy – Hbr 3,12-13; por. 3,1; 5,8-10.
Przykład: Ananiasz i Safira (Dz 5,1-6) por. 1 Kor 3,10-15.
3. Słowo Boga nie wnika w nas przez wiarę – Hbr 4,1-2; por. Rz 8,28; 12,1-2; Kol 3,10-11.
4. Nie potrafimy słuchać – Hbr 5,11-14.

Ratunek – utrzymywanie zdolności uczenia się!

2 Tm 3,16-17 – Pismo znamy od dzieciństwa, ono poucza (Rz 15,4), ostrzega, zachęca.

Przykład Dawida – 2 Sm 24,8-25

Jako wierny sługa Boga (1 Krl 14,8), wykazał się:

1. Dojrzałym sumieniem, świadomością swojej winy – w.10
2. Dojrzałym umysłem – w.11-12
3. Dojrzałym wyborem – w.14
4. Dojrzałym podejściem – w.15-17
5. Dojrzałym duchem – w.25 (skrucha, publiczne przyznanie się do grzechu)

Bóg mu pokazał, że nawet gdy upadamy, nie jesteśmy opuszczeni – Bóg kogoś do nas pośle ze Słowem, ale musimy zareagować w sposób dojrzały.

Wzrost duchowy – cel dla sumiennych uczniów Chrystusa

Flp 3,12-14; 2 P 1,1-11

Cel: być jak Jezus w każdej dziedzinie życia – Rz 8,28-30; 1 Kor 15,50-57; 1 Tes 5,23; Jd 24

Jak to osiągnąć? Jak żyć?

1. Rozwijać się pomimo trudności – Flp 4,11b-12; por. 3,12-14.
2. Podstawy duchowego rozwoju – Boże źródła (2 P 1,3-4); sumienne współdziałanie (2 P 1,5a)
3. Stopnie rozwoju – 2 P 1,5-7: wiara, moralna nieskazitelność, poznanie (roztropność), samokontrola, niezłomna wytrwałość, pobożność (szczerłość i uczciwość wobec Boga oraz pokorna i wierna służba ludziom), braterstwo (troska o braci w Chrystusie) i miłość (agape).
4. Skutki – 2 P 1,8-11

Wrastanie w Kościół

Chodzi o osobiste, indywidualne wzrastanie, ale i o wrastanie w społeczność dzieci Bożych.

Mt 14,22-23 – Piotr, chodząc po wodzie sądził, że jest dojrzały, upadł, potknął się, musiał przyjąć pomoc z zewnątrz. Nasze oparcie – Jezus i zbór, przykł. Dz 12,5 (Piotr w więzieniu).

* Jaki ludzie mają stosunek do zboru?

1. Jedni traktują go jako ośrodek misyjny, ewangelizacyjny, duchowy szpital, przychodnię, albo jako klub, miejsce miłych spotkań.

2. Drudzy są krytyczni i uważają, że jest w nim wiele niedostatków, jest zbyt legalistyczny lub zbyt liberalny, zbyt emocjonalizowany lub przeintelektualizowany, pełen hipokryzji, itp.

3. Inni oczekują, że zbór będzie się liczył w społeczeństwie, powinien mieć wpływ na sprawy publiczne miasta i regionu, priorytetem – wzrost liczebny.

* Co Jezus mówi o Kościele?

Mt 16,18 – On buduje swój Kościół, On jest jego właścicielem (Dz 20,28b), On jest gwarantem przetrwania Kościoła („Ja żyję i wy żyć będziecie”).

* Co ap. Paweł mówił o Kościele?

Rz 12,4-13 (usługiwanie); 1 Kor 12,24b-26 (ciało); 2 Kor 8,1-11; 9,6-8 (wzajemna troska – zbiórka na zbór w Jerozolimie); Ga 5,1.13-15 (miłość bratnia).

* Nasze wrastanie w zbór

Hbr 10,24-25 – wzajemne zachęcanie się

- a) powinniśmy dbać o własny duchowy rozwój poprzez osobiste i wspólnotowe studiowanie Biblii oraz pielęgnowanie życia modlitewnego;
- b) powinniśmy regularnie uczestniczyć w nabożeństwach;
- c) powinniśmy brać czynny udział w życiu zboru;
- d) powinniśmy rozwijać nasze charyzmaty we właściwych rodzajach posług;
- e) powinniśmy wspierać diakonie zborowe poprzez modlitwę i osobisty udział;
- f) powinniśmy uczestniczyć w zaspokajaniu materialnych potrzeb zboru;
- g) powinniśmy dzielić się na zewnątrz własnym świadectwem oraz wspierać dzieła misyjne;
- h) powinniśmy mieć konstruktywne, pozytywne podejście do kierownictwa zborowego (przełożonych w Panu) w zakresie zborowej dyscypliny i zarządzania.

Konspekt wykładów pastora Kazimierza Sosulskiego pt. Wzrastanie w Bożej rodzinie, po raz pierwszy wygłoszonych w kaplicy Betlejem w Krakowie na początku 1989 roku. Nagranie pochodzi z konferencji w Wisłoczku k. Rymanowa, która odbyła się w maju 2001 roku.